

ΕΞΙ ΠΕΡΙΟΧΕΣ-ΚΛΕΙΔΙΑ, 40 ΦΟΙΤΗΤΕΣ, ΕΝΝΕΑ ΗΜΕΡΕΣ

Το Διαπανεπιστημιακό Εργαστήριο του συνεδρίου «Δημόσιος Χώρος...αναζητείται»

Έξι περιοχές-«κλειδιά» για τη Θεσσαλονίκη. Περίπου 40 φοιτητές από πέντε τμήματα Αρχιτεκτόνων. Δεκαεπτά διδάσκοντες-επιβλέποντες. Εννέα ημέρες. Με απλά λόγια, μια δυναμική ομάδα, με «φρέσκιες» ιδέες, που βάζει στο μικροσκόπιο την εικόνα και τον τρόπο λειτουργίας της πόλης της Θεσσαλονίκης και καταλήγει σε συγκεκριμένες προτάσεις.

Ο λόγος για τα όσα διημιέφθησαν στο πλαίσιο του διαπανεπιστημιακού εργαστηρίου αρχιτεκτονικής, από τις 10 μέχρι τις 19 Οκτωβρίου. Το workshop εντασσόταν στις παράλληλες εκδηλώσεις του συνεδρίου «Δημόσιος Χώρος... αναζητείται», αλλά και το πλαίσιο της 15^{ης} Biennale Νέων της Μεσογείου.

Το εργαστήριο ήταν ανοικτό στο κοινό, ενώ όταν ολοκληρώθηκε, στις 19 Οκτωβρίου, ο διεθνούς φήμης αρχιτέκτων, καθηγητής του Berlage Institute, Ηλίας Ζέγγελης, βρέθηκε στο χώρο του αμφιθεάτρου του ΤΕΕ/ΤΚΜ, όπου φιλοξενήθηκαν οι εργασίες και συζήτησε με τους φοιτητές τις προτάσεις τους, αντιπροτείνοντας παρεμβάσεις ή εισηγούμενος πρόσθετες ιδέες.

Οι περιοχές που διερευνήθηκαν ανά πανεπιστημιακό τμήμα ήταν οι εξής:

-**Η περιοχή Παλαιού Σιδηροδρομικού Σταθμού:** Τμήμα Αρχιτεκτόνων ΑΠΘ

-**Η περιοχή ΔΕΘ:** Τμήμα Αρχιτεκτόνων ΑΠΘ

-**Η περιοχή Λαχανόκηπων:** Τμήμα Αρχιτεκτόνων Π. Θεσσαλίας

-**Οι εγκαταστάσεις του λιμανιού δίπλα στην 1^η προβλήτα:** Τμήμα Αρχιτεκτόνων Π. Κρήτης

-**Οι Στοές της Θεσσαλονίκης:** Τμήμα Αρχιτεκτόνων, Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης

-**Το θαλάσσιο μέτωπο και η παράκτια ζώνη από το Μέγαρο Μουσικής έως το Παλατάκι,** Αρχιτεκτονική Σχολή του Πολυτεχνείου της Κωνσταντινούπολης (ΙΤΥ).

Με βάση το υλικό που η αρχιτέκτων **Παρασκευή Ταραντή**, μέλος της οργανωτικής επιτροπής του συνεδρίου «Δημόσιος Χώρος...αναζητείται», συγκέντρωσε και έθεσε στη διάθεση του «Τεχνογραφήματος», οι περιλήψεις των διαπιστώσεων και των προτάσεων των φοιτητών είναι οι εξής:

Η ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΗΣ ΔΕΘ ΚΑΙ ΤΟ «ΑΣΤΙΚΟ ΚΕΝΟ»

Επιβλέποντες: Τίτη Παπαδοπούλου (Καθηγήτρια-ΑΠΘ), Παναγιώτης Χατζητσακύρης, Βάσω Τσιούμα

Φοιτητές: Ανδρομάχη Άννα Δαλιγίση (ΔΠΘ), Δέσποινα Μιχαηλίδου (ΔΠΘ), Χαράλαμπος Μουδατσάκης (Πολυτεχνείο Κρήτης), Μιχαήλ Πολυμενίδης (ΑΠΘ), Έλενα Μπουτσιβάρη (ΑΠΘ) και Άλκης Κορμυζέ (ΑΠΘ)

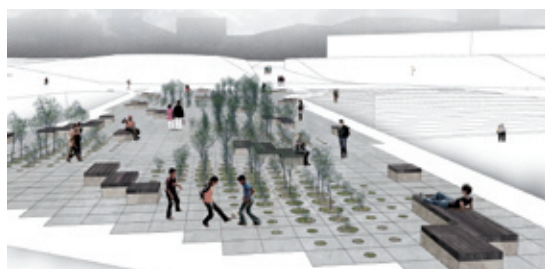
Η μεταφορά της ΔΕΘ σε νέα θέση, στα όρια του πολεοδομικού συγκροτήματος της Θεσσαλονίκης αποτελούσε τα τελευταία χρόνια μίαν ευχή. Η προσδοκία της μεταφοράς δεν προσβλέπει απλώς στην καλύτερη λειτουργία της εμπορικής έκθεσης στη νέα θέση, αλλά αποβλέπει στην απόδοση της δεσμευμένης σήμερα έκτασης από τη ΔΕΘ στην πόλη, ώστε να εξυπηρετεί κρίσιμες λειτουργίες δημόσιου χαρακτήρα σε ένα πάρκο μεικτών χρήσεων. Με αυτήν την προοπτική, η συζήτηση για τις πιθανές θέσεις μετεγκατάστασης της ΔΕΘ στο ευρύτερο πολεοδομικό συγκρότημα τροφοδοτεί σενάρια για το μέλλον των σημερινών εγκαταστάσεων. Αδιάφορη για τη θέση της στον αστικό χώρο -που έχει μετασχηματιστεί δραματικά από την εποχή του μεσοπολέμου- και προσαρμοσμένη στην οικονομική εκλογίκευση, η Εμπορική Έκθεση της Θεσσαλονίκης λειτουργεί σήμερα με χαρακτηριστικά θεματικού πάρκου και ελεγχόμενου χώρου αναψυχής, ενώ αποβλέπει σε ένα χώρο εργαλείου που διευκολύνει

τη διαχείριση των ροών επισκεπτών που η ίδια παράγει.

• ΧΩΡΟΣ ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

Το ενδεχόμενο μεταφοράς της ΔΕΘ σε άλλη θέση δημιουργεί 'αστικό κενό', ένα χώρο εν αναμονή, του οποίου η διαχείριση είναι κρίσιμη, όπως σε κάθε μεταβιομηχανική πόλη. Όσο περισσότερο φορτισμένη με νόημα είναι η προηγούμενη λειτουργία ενός εγκαταλελειμμένου χώρου, τόσο πιο αμήχανος εμφανίζεται ο προγραμματισμός νέων χρήσεων.

Στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης, καθώς δεν είναι γνωστό το κατά πόσο η ΔΕΘ θα διατηρήσει την κυριότητα του χώρου μετά τη μεταφορά της λειτουργίας της στη νέα θέση, τα σενάρια για το μέλλον του αστικού κενού δεν είναι ασφαλή. Ο Δήμος Θεσσαλονίκης δεν είναι αδιάφορος για τις εξελίξεις, χωρίς να έχει παρουσιάσει κάποια εξελιγμένη πρόταση μέχρι σήμερα. Αντίθετα, στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του ΑΠΘ, πολλές διπλωματικές εργασίες κατασκευάζονται εξελιγμένα σενάρια για ένα πάρκο μεικτών χρήσεων στην περιοχή της ΔΕΘ. Το ίδιο έγινε και στο φοιτητικό εργαστήριο του Γ' κύκλου με θέμα 'Η πόλη ανακτά το πάρκο της'.

• ΑΠΟΔΕΣΜΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΧΩΡΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ

Με ανοικτό το ζήτημα της ιδιοκτησίας και του φορέα διαχείρισης, οι φοιτητές του Workshop 'Αστικές στρατηγικές για το δημόσιο χώρο' αποδεσμεύουν το χώρο από τις περισσότερες κατασκευές που εξυπηρετούν τη ΔΕΘ. Επιδιώξη τους είναι προτάσεις που αποδίδουν σύγχρονες ματιές για το χώρο, καθώς η απομάκρυνση της ΔΕΘ αποτελεί αφορμή για την πόλη να ξανασκεφτεί την περιοχή, αλλά και τον εαυτό της γενικότερα, με γνώμονα ότι οι παρεμβάσεις στο ανατολικό αστικό ρήγμα αποτελούν κομβική επιλογή για το πολεοδομικό συγκρότημα γενικότερα.

Ανελαστική είναι η απόφαση διατήρησης του Palais des Sports (αρχιτέκτων: Πέτρος Τζαννέτος, 1961-62) και του Πύργου του ΟΤΕ (αρχιτέκτων: Α.Δ. Αναστασιάδης, 1970), μοναδικών κτιρίων που ανακαινίστηκαν πρόσφατα.

Δε συμβαίνει το ίδιο με τα κτίρια των εισόδων της ΔΕΘ και το Συνεδριακό κέντρο. Τα κτίρια αυτά θεωρούνται κατασκευές με προθεσμία, οι οποίες μπορεί να αποσυρθούν σε μερικά χρόνια εξ αιτίας της γήρανσης των υλικών τους. Το Μακεδονικό Μουσείο που λειτουργεί στο αξιόλογο παλιό περίπτερο της ΔΕΘ (1960), το οποίο επεκτάθηκε με προσθήκες, σε άλλες περιπτώσεις διατηρείται και σε άλλες μεταφέρονται σε νέο κτίριο.

• ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΧΡΗΣΕΙΣ

Επιλεκτική είναι η διατήρηση περιπτέρων με αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον, όπως το Περίπτερο 2 (αρχιτέκτων: Ε.Τριποδάκης, 1954) ή το Περίπτερο 8 χωρίς το συνεδριακό χώρο (αρχιτέκτονες: Γ.Κονταξάκης, Ν.Μουτσόπουλος, 1968). Οι δεσμεύσεις αυτές ελέγχονται κατά περίπτωση και εναρμονίζονται με τις επιλογές του master plan για το πάρκο, το οποίο μπορεί επί πλέον να περιλάβει: Αγορές -μόνιμες ή περιοδικές-, χώρους αναψυχής και πολιτισμού, αθλοπαιδιές, χώρους υποδοχής της επιχειρηματικότητας για νέους επιστήμονες, αλλά και χώρους που είναι ανοικτοί σε μελλοντικές χρήσεις. Ο σχεδια-

σμός, άλλοτε επιδιώκει ένα διάλογο με τον αστικό ιστό της συμπαγούς πόλης και άλλοτε η περιοχή αυτονομείται σχηματίζοντας ένα νησί στο αστικό ρήγμα.

ΠΕΡΙΟΧΗ ΛΑΧΑΝΟΚΗΠΩΝ: ΕΠΑΝΕΡΜΗΝΕΥΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ

Διδάσκοντες: Γιώργος Τριανταφυλλίδης, Δήμητρα Φύγκα, Αλέξης Δάλλας

Φοιτητές: Μανώλης Βενιεράκης, Αλεξάνδρα Μηντσούλη, Ελένη Μαρινάκου, Αποστολία Σοφιάδη, Ιωσήφ Αθανασίου, Βάλια Φραγκιά και Στέλλα Ρωσσοκοπούλου

Πρόκειται για απόσπασμα περιοχής με αξιοσημείωτα αντιφατικό χαρακτήρα στο οποίο αναγνωρίζονται και καταγράφονται τα χαρακτηριστικά δραστήριας και ακόμη παραγωγικής αγροτικής γης, τα διάσπαρτα απομεινάρια από υπερμεγέθεις βιοτεχνικούς και αποθηκευτικούς χώρους, το περιστασιακής μορφής πράσινο να συνυπάρχουν ταυτόχρονα με τα χαρακτηριστικά εκείνα που προσδίδουν οι σύγχρονες πολυκατοικίες αμφίβολης ζωτικότητας, τα καινούρια ξενοδοχεία, ο υπερτοπικής σημασίας σταθμός του ΚΤΕΛ και των λεωφορείων του ΟΑΣΘ μαζί με τον αυτογενή οικισμό των Ρομά του Δενδροποτάμου και την εκκλησία του Αγίου Νεκταρίου.

• ΕΝΣΩΜΑΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΙΣ ΥΠΟΔΟΜΕΣ ΣΤΟ ΠΡΟΫΠΑΡΧΟΝ ΤΟΠΙΟ

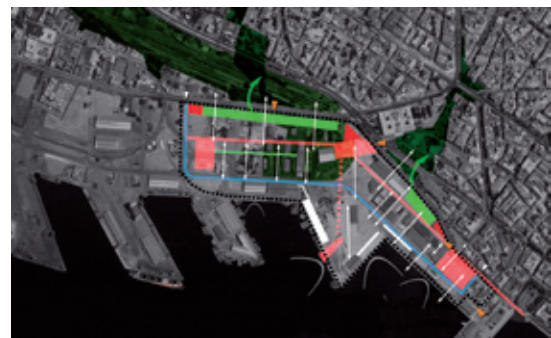
Η πρότασή μας αναδεικνύει ως κυρίαρχη στρατηγική στόχευση την προσπάθεια τοπιογραφικής ενσωμάτωσης των υπαρχόντων υποδομών της πόλης (όπως εγκαταστάσεις του ΚΤΕΛ και σταθμός του ΟΑΣΘ) με το προϋπάρχον τοπίο αγροτικής γης και περιαστικού πρασίνου, αλλά και την ταυτόχρονη προσπάθεια-πρόταση για τη δημιουργία δομών αστικής εγκατάστασης, ενός αποσπάσματος δηλαδή με τη λανθάνουσα μορφή της διάχυτης πόλης η οποία επανερμηνεύοντας το παραδοσιακό αστικό μπλοκ, την τυπολογία του, το μέγεθός του και τη συντακτική του δομή και ανακεφαλαιώνοντας όλα τα διδάγματα που συγκροτούν το αστικό τοπίο, το μπλοκ, τις πλατείες, τις οδούς, το πράσινο υπογραμμίζει με το αρχιτεκτονικό της ίχνος τη δυναμική των αργών και σταθερών μεταβολών στο απέραντο τοπίο της πόλης.

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΛΙΜΑΝΙΟΥ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ Α' ΠΡΟΒΛΗΤΑ: ΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΝΔΕΞΕΙΣ ΣΕ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΑ ΟΡΙΑ

Συντονιστής: Αλέξανδρος Τριποδάκης

Υπεύθυνη εργαστηρίου: Αλέξανδρος Τριποδάκης, Αλέξιος Τζομπανάκης, Δήμητρα Χατζησάββα

Φοιτητές: Απόστολος Αποστολίνης, Φοίβη Ασημακοπούλου-Αίρις, Ασημίνα Κουτσογιάννη, Μαριάνθη Κωνσταντινίδου, Σάσα Μωυσιδίου, Άννα Παπαδοπούλου-Κουρίνη, Άρτεμις Παπαχρήστου, Στέλιος Στεφανάκης.

Οι παρεμβάσεις διερευνούν τη δημιουργία αστικών δεσμών δουλεύοντας με τον περίγυρο προκειμένου

να ενσταλάξουν σε μια περιφραγμένη (εγκαταλελειμμένη) από την καθημερινή ζωή περιοχή συνεκτικούς θύλακες συλλογικότητας. Η αναδιάταξη του ορίου της σχέσης ανάμεσα στο λιμάνι, την πόλη και τη θάλασσα, ο καθορισμός και οι συνθήκες προσδιορισμού ενός δικτύου δημόσιων χώρων με ιδιόμορφα χαρακτηριστικά, η δημιουργία μιας ζώνης δραστηριοτήτων οι οποίες θα παράγουν ένα αστικό δυναμικό που θα μπορεί να λειτουργήσει ως καταλύτης για την ενεργοποίηση των παλιών βιομηχανικών κελυφών και η ανάπλαση των αδιόμορφων εκτάσεων που βρίσκονται στην προέκταση των λιμενικών και των σιδηροδρομικών εγκαταστάσεων αποτελούν βασικούς στόχους των επεμβάσεων.

• ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΣΕ 6 ΠΕΔΙΑ

Ειδικότερα κεντρικές αποφάσεις της σύνθεσης είναι :

- Εισάγεται η νοπή επέκταση του γραμμικού άξονα του παραλιακού μετώπου της λεωφόρου Νίκης διατρέχοντας κατά μήκος την περιοχή επέμβασης -παράλληλα με τον παραθαλάσσιο γραμμικό άξονα - δημιουργώντας μια διαρθρωτική ραχοκοκαλιά που διασυνδέει τις επιμέρους γειτονιές της δομικής οργάνωσης, προσφέροντας ένα δεύτερο μέτωπο ενδιαφέροντος στο εσωτερικό της σύνθεσης.
- Οι διαφορετικές αυτές ενότητες δομημένες και κενών χώρων ακολουθούν μια συντακτική και τυπολογική ιδιομορφία που αποδίδει διαφορετικές σχέσεις ατόσφαιρας και βιωματικής χωρικής εμπειρίας. Ταυτόχρονα πλαισιώνουν κατάλληλες λειτουργικές ενότητες που επιτρέπουν την κοινωνική συνύπαρξη και τη ζωντάνια του συνόλου την ημέρα και τη νύχτα. Το σύστημα αυτών των δύο παράλληλων αξόνων διακόπτεται σημειακά προσφέροντας εγκάρσιες οπτικές φυγές στη θάλασσα και διαμορφώνοντας δημόσιους χώρους διαφορετικής κλίμακας και ύφους.

- Τρία κτήρια σημεία αναφοράς σηματοδοτούν τους βασικούς πυλώνες εισόδου στην περιοχή επέμβασης αναδιατάσσοντας την πρόσβαση και το σύστημα κίνησης από και προς στο λιμάνι.

- Το όριο - περίφραξη του λιμανιού ενισχύεται και διακόπτεται σε κατάλληλα σημεία προκειμένου να υποδεχθεί και να αποτρέψει ανάλογα τον περιβάλλοντα αστικό ιστό. Μια γραμμική πράσινη αλέα στο όριο της παλιάς περιφράξης αναλαμβάνει να ενσωματώσει διακριτικά (υπόσκαφα) τους βασικούς χώρους στάθμευσης της περιοχής λειτουργώντας ως υπόμνηση του ίχνους του ορίου και ως φίλτρο σχέσης της πόλης με το λιμάνι προσφέροντας ταυτόχρονα ένα γραμμικό μπαλκόνι με θέα στη θάλασσα.

- Ένας γραμμικός άξονας ως διχοτόμος της γωνίας σύγκλισης των δύο βασικών γεωμετρικών συστημάτων σύνταξης της περιοχής μελέτης σε υπόμνηση της χάραξης των παλιών σιδηροδρομικών τροχιών και της γειτονικής ράμπας διατέμνει τη δεύτερη προβλήτα προσφέροντας λειτουργική οριοθέτηση των δύο επιβατικών σταθμών (επιβατικών και για κρουαζιερόπλοια) και μια πορεία άμεσης εξόδου στη θάλασσα.

- Τέλος, τρεις εγκάρσιες περιοχές συνδέουν την περιοχή επέμβασης με δύο σημαντικούς γειτνιάζοντες πράσινους χώρους (παλιός σιδηροδρομικός σταθμός και βυζαντινά τείχη) ενισχύοντας το δίκτυο πρασίνου της ευρύτερης περιοχής στο εσωτερικό της πρότασης.

ΣΤΟΕΣ (ΠΕΡΙΟΧΗ ΣΤΟΑ ΣΑΟΥΛ): ΔΙΚΤΥΟ ΑΣΤΙΚΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ «ΥΠΟΛΕΙΜΜΑΤΩΝ»

Διδάσκοντες: Δημήτρης Πολυχρονόπουλος, Παναγιώτης Γουλιάρης, Μαρία Γρηγοριάδου

Φοιτητές: Περικλής Κυριακίδης, Γιάννης Αποστολόπουλος, Στέφανος Μανιάτης, Στεφανία Μαραγκού, Μάρη Κυριακίδη και Ελίνα Χρίστου

Στο πλαίσιο του Συνεδρίου «Δημόσιος Χώρος...αναζητείται» στη Θεσσαλονίκη, διοργανώθηκε ως παράλληλη δράση το public space workshop 2011 - "Αστικές στρατηγικές για το δημόσιο χώρο", όπου μελετήθηκαν δημόσιοι χώροι της πόλης, μεταξύ των οποίων και η Στοά Σαούλ. Για την επεξεργασία του θέματος συνεργάστηκαν φοιτητές αρχιτεκτονικών σχολών από όλη την Ελλάδα. Στην κεντρική ιδέα της συγκεκριμένης πρότασης εντοπίζεται η πρόθεση ανάδειξης και δημιουργίας ενός δικτύου αντίστοιχων «αστικών χωρικών υπολειμμάτων». Αυτή η πρόθεση αποκτά ιδιαίτερη σημασία στη σύγχρονη συγκυρία, καθώς κρίνεται επιτακτικός ο επαναπροσδιορισμός του δημόσιου χώρου και η δυναμική επανένταξη του στη ζωή των πολιτών.

Η στοά Σαούλ βρίσκεται σ' ένα κατ' εξοχήν εμπορικό κομμάτι του κέντρου της Θεσσαλονίκης. Παρά τα προβλήματα που παρουσιάζει (μειωμένη κινητικότητα, ελάχιστη εμπορική δραστηριότητα, κλείσιμο τις βραδινές ώρες, σημάδια εγκατάλειψης και φθοράς, επικινδυνότητα κ.α.), διαθέτει ταυτόχρονα ιδιαίτερο ιστορικό και αρχιτεκτονικό ενδιαφέρον, καθώς και πολλές δυνατότητες αναβάθμισης.

Εκμεταλλευσόμενη αυτή τη δυναμική, η ομάδα μελέτης έθεσε εξ' αρχής μια σειρά στόχων, όπως τη δημιουργία ενός σύγχρονου σημείου αναφοράς με διευρυμένο ωράριο, ενός χώρου που θα λειτουργεί ως μια «στάση» στο κέντρο της πόλης, καθώς και την ενεργοποίησή του με την ενσωμάτωση νέων δράσεων και χρήσεων εμπορικού και ψυχαγωγικού χαρακτήρα.

ΠΑΛΙΟΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ: ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΤΟΥ ΚΕΝΟΥ

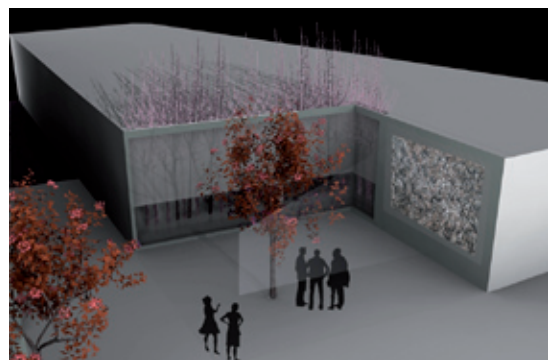
Διδάσκοντες: Τάσος Τέλλιος, Σπύρος Παπαδημητρίου, Χάρης Χριστοδούλου

Φοιτητές: Γιάννης Αποστολόπουλος, Μάρη Κυριακίδη, Περικλής Κυριακίδης, Στέφανος Μανιάτης, Στεφανία Μαραγκού, Ελίνα Χρίστου

Στόχος της μελέτης είναι η διερεύνηση μιας αδρανούς έκτασης στην περιοχή του Παλιού Σιδηροδρομικού Σταθμού ώστε να προκύψει μια νέα αστική περιοχή που θα λειτουργεί ως καταλύτης συλλογικότητας για την πόλη. Πρόκειται για ένα αναμενόμενο 'αστικό κενό' που

θα προκύψει από τη μεταφορά της εμπορικής λειτουργίας του Παλιού Σιδηροδρομικού Σταθμού στο Δήμο Εξειδωρού. Ο Σταθμός βρίσκεται δυτικά από το ιστορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης, στη δυτική είσοδο της πόλης και γειτνιάζει με την περιοχή του Λιμένα. Στόχος δεν είναι ένας χώρος 'αμιγούς πρασίνου' αλλά ένα υβριδικό 'πάρκο' μεικτών χρήσεων, που θα περιλάβει κοινόχρηστες και ιδιωτικές λειτουργίες.

Επιδίωξη είναι ο σχεδιασμός να οδηγήσει σε υπερπήδηση της συνήθους αμχανίας που χαρακτηρίζει το σχεδιασμό του κενού. Λαμβάνονται υπόψη σύγχρονες θεωρίες που εκλαμβάνουν την έννοια του τόπου ως πεδίο δυνάμεων και όχι ως σταθερό και αμετάβλητο σύστημα στο χρόνο. Φιλοδοξία είναι να μετασχηματιστεί αυτό το κενό σε πυρήνα αναζωογόνησης της περιοχής μέσα από την εντατικοποίηση της ανάμιξης ετερόκλητων ταυτοτήτων και χρήσεων γης όπως συμβαίνει μέχρι σήμερα στο ρευστό περιβάλλον των γύρω γειτονιών. Να μπορεί να ικανοποιήσει την υπάρχουσα ανάγκη της κοινωνίας και του τόπου για συνεχή μεταβολή και προσαρμογή στις νέες συνθήκες ενός ταχύτατα μεταβαλλόμενου συστήματος. Να διαθέτει μια ελκυστική μικροκλίμακα στην οποία ο δημόσιος και ο ιδιωτικός χώρος να συνδέονται αρμονικά. Ανάγκη είναι να αποκτήσει ο χώρος αυτός μια νέα ταυτότητα ικανή να του δώσει ζωή και νόημα.

Τα στοιχεία που διερεύνησε η ομάδα είναι -μεταξύ άλλων- τα εξής:

- Ταυτότητες (αναγνωρίσιμες ενότητες, κοινωνικές ομάδες, χρήσεις, κλπ.)

- Όρια (φυσικά, αντιληπτικά, κλπ.)

- Κυκλοφορία / κινήσεις / δίκτυα

- Φύση / φυσικά στοιχεία

- Δομημένο περιβάλλον (κλίμακες, καταμήσεις, κλπ.)

- Αξιόλογα ποιοτικά στοιχεία (κεντρικότητες, διατηρητέα, κλπ)

Όλα τα παραπάνω πρέπει να εξεταστούν μέσα από το γενικότερο πρίσμα των εννοιών του Δημόσιου / Ιδιωτικού. Σημειώνεται ότι η εργασία της ομάδας της Αρχιτεκτονικής Σχολής του Πολυτεχνείου της Κωνσταντινούπολης (ITU) θα γίνει σε επόμενο τεύχος.■

